

4 VZTAHY A SPOLUPRÁCE POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY S DALŠÍMI SUBJEKTY

4.1 Zákonné vymezení a subjekty spolupráce

Problematika spolupráce Policie ČR s dalšími subjekty je upravena ve dvou hlavách zákona o Policii ČR, a to hlavě IV, nazvané „Spolupráce a další vztahy“, a dále v hlavě XI, nazvané „Mezinárodní spolupráce“. Tato kapitola pojednává o spolupráci obsahově vymezené v hlavě IV. **Zákonná úprava spolupráce vnáší právní jistotu do vztahů Policie ČR a ostatních subjektů. Stanoví totiž nejen výčet subjektů, se kterými je Policie ČR oprávněna spolupracovat, ale také rozsah, obsah, resp. formy této spolupráce, a současně uvádí právní důvody.**

Výčet subjektů, se kterými Policie ČR při plnění svých úkolů spolupracuje, je obsahem § 14 zák. o Policii ČR. Zákon uvádí tyto subjekty v následujícím pořadí: **ozbrojené síly, bezpečnostní sbory, a další orgány veřejné správy, a dále právnické a fyzické osoby.**

Uvedený výčet lze považovat za taxativní. Výčet subjektů spolupráce Policie ČR je ovšem relativně široký a je definován obecně. Stanovení takto širokého okruhu subjektů spolupráce vyplývá z jejího postavení v bezpečnostním systému: policie na straně jedné působí v roli orgánu státní moci, na straně druhé je (veřejnou) službou občanům. Z uvedených rolí pak vyplývá princip sdílené odpovědnosti a princip intenzivní spolupráce a komunikace s veřejností a partnery policie.⁷⁴

Tvůrci zákona při označení subjektů, se kterými Policie ČR spolupracuje, vychází striktně z termínů, které k označení uvedených institucí používá pozitivní právo. Vojenská policie ani obecní policie tak sice nejsou v § 14 zák. o Policii ČR explicitně uvedeny mezi subjekty spolupráce. Avšak Vojenská policie je součástí Ministerstva obrany a obecní policie je orgánem obce. Spolupráce Policie ČR s těmito policejními institucemi tak jednoznačně vyplývá z možnosti Policie ČR spolupracovat s dalšími orgány veřejné správy.

Ozbrojené síly plní ústřední roli při obraně České republiky. Obrana státu je legálně definována jako „souhrn opatření k zajištění svrchovanosti, územní celistvosti, principů demokracie a právního státu, ochrany života obyvatel a jejich majetku

⁷⁴ ČESKO. Parlament České republiky – Poslanecká sněmovna. *Vládní návrh zákona o Policii České republiky* [online]. Poslanecká sněmovna, 2008, 5. volební období, tisk 439. [cit. 2022-08-25]. Dostupné z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?O=5&CT=439&CT1=0>.

před vnějším napadením“.⁷⁵ Ozbrojené síly jsou tvořeny Armádou České republiky, Vojskou kanceláří prezidenta republiky a Hradní stráží.⁷⁶ Personální substrát ozbrojených sil je – stejně tak jako v Policii ČR – tvořen dvěma kategoriemi osob, jejichž právní poměry k instituci jsou upraveny rozdílně. Služebně právní vztahy vojáků upravuje speciální norma⁷⁷, oproti tomu pracovněprávní vztahy zaměstnanců ozbrojených sil se řídí zákoníkem práce. Základem ozbrojených sil je Armáda České republiky, která se členění na vojenské útvary a vojenská zařízení. Ty se mohou slučovat do větších organizačních celků.⁷⁸ Zákon o ozbrojených silách ČR rozlišuje mezi řízením armády a velením armády. Řízení armády je svěřeno Ministerstvu obrany. Ministerstvo při řízení armády stanoví a realizuje opatření k rozvoji armády; zřizuje a ruší vojenské útvary, vojenská zařízení a vojenské záchranné útvary; provádí kontrolu armády; provádí státní odborný dozor nad určenými technickými zařízeními provozovanými s vojenskou výstrojí vojenskou výzbrojí, vojenskou technikou a ve vojenských objektech; zřizuje vojenská vyznamenání; vytváří podmínky pro příslušníky ozbrojených sil k výkonu státní sportovní reprezentace. Ministr obrany může za účelem plnění úkolů armády vydávat rozkazy, které jsou závazné pro vojáky.⁷⁹ Velení armádě je svěřeno Generálnímu štábu.

Policejní ČR je řazena mezi **bezpečnostní sbory**, a to na základě právního předpisu, který pro příslušníky bezpečnostních sborů upravuje v zásadě jednotně služebně právní vztahy ke sboru, v němž jsou zařazeni.⁸⁰ Policejní ČR však současně s ostatními bezpečnostními sbory spolupracuje. Termín bezpečnostní sbor není v příslušném právním předpisu definován obsahově, ale rozsahem. Tedy taxativním výčtem bezpečnostních organizací, na které se působnost právního předpisu vztahuje: Policejní

⁷⁵ Ustanovení § 2 odst. 1 zák. č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky. Souhrn opatření zahrnuje výstavbu účinného systému obrany státu, přípravu a použití odpovídajících sil a prostředků a účast v kolektivním obranném systému. Zákon dále stanoví, že „řízení a organizace obrany státu zahrnují výstavbu, přípravu a řízení ozbrojených sil, operační přípravu státního území, plánování obrany státu a opatření v národním hospodářství a na všech úsecích veřejného života v zájmu zajišťování obrany státu“ (§ 3 citovaného zákona). Odpovědnost za přípravu a zajišťování obrany státu svěřuje zákon vládě České republiky (§ 4 citovaného zákona).

⁷⁶ Ustanovení § 3 odst. 2 zák. o ozbrojených silách ČR.

⁷⁷ Srovnej § 1 zák. č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání: „Tento zákon upravuje vznik, změnu, zánik a obsah služebních poměrů vojáků z povolání (dále jen „služební poměr“) – A dále § 2 odst. 1 zák. č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání: „Vojákem z povolání (dále jen „voják“) je občan, který vojenskou činnou službu vykonává jako svoje zaměstnání. Voják je ve služebním poměru k České republice. Občan může být povolán do služebního poměru jen na základě vlastní žádosti“.

⁷⁸ Ustanovení § 13 zák. o ozbrojených silách ČR. K podpoře útvarů a služeb jsou v rámci armády zřizovány samostatné služby, jako je např. zdravotní služba, veterinární služba, meteorologická služba, právní služba, služba logistiky. Slovo armáda používají české právní předpisy jako součást názvu jedné – byť základní – složky ozbrojených sil. Nicméně slovo armáda může být užitou i jako obecný pojem zahrnující všechny vojenské síly státu bez ohledu na jejich konkrétní název. V některých státech slouží k označení pozemní složky ozbrojených sil (v protikladu k letectvu a námořnictvu). Slovo armáda se někdy užívá také k označení vojenského svazu či celku většího než armádní sbor, avšak menšího než skupina armád.

⁷⁹ Ustanovení § 7 odst. 1 zák. o ozbrojených silách ČR.

⁸⁰ Ustanovení § 1 odst. 1 zák. o služebním poměru.

České republiky (Policie ČR), Hasičský záchranný sbor České republiky (HZS ČR), Celní správa České republiky (CS), Vězeňská služba České republiky (VS), Generální inspekce bezpečnostních sborů (GIBS), Bezpečnostní informační služba (BIS) a Úřad pro zahraniční styky a informace (ÚZSI). Zákon o služebním poměru upravuje pouze služební poměr příslušníků bezpečnostních sborů. Neřeší tedy problematiku věcné, místní a personální působnosti bezpečnostních sborů. Tato problematika stejně jako problematika spolupráce konkrétního bezpečnostního sboru s jinou bezpečnostní organizací je uvedena ve zvláštních zákonech.

Vězeňská služba je v zákoně definována jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Úkoly plní ve dvou oborech působnosti. První oborem působnosti je zajišťování výkonu vazby, zajišťovací detence a výkonu trestu odnětí svobody. Druhým oborem působnosti je ochrana pořádku a bezpečnosti při výkonu soudnictví a správě soudů a při činnosti státních zastupitelství, jakož i Ministerstva spravedlnosti.⁸¹ Působení ve dvou oblastech odpovídá i vnitřní členění Vězeňské služby na vězeňskou stráž a justiční stráž. Kromě nich je v rámci Vězeňské služby zřízena Akademie Vězeňské služby, která zajišťuje vzdělávání příslušníků Vězeňské služby. Pověřené orgány Vězeňské služby jsou pak její organizační složkou, která plní úkoly na úseku trestního řízení.⁸²

Zákon definuje **Celní správu** jako soustavu správních orgánů a zároveň jako ozbrojený bezpečnostní sbor. Zákon zřizuje Generální ředitelství cel a celní úřady, které jsou podřízeny Generálnímu ředitelství cel. Generální ředitelství cel je podřízeno Ministerstvu financí.⁸³ V čele Generálního ředitelství cel je generální ředitel. Do funkce ho jmenuje a z funkce odvolává ministr financí.⁸⁴ Personální substrát celní správy tvoří celníci, kteří vykonávají službu v celní správě podle zákona o služebním poměru a zaměstnanci, kteří vykonávají činnosti v pracovním poměru upraveném zákoníkem práce.⁸⁵

Generální inspekci bezpečnostních sborů zákon definuje jako ozbrojený bezpečnostní sbor.⁸⁶ Zákon stanoví tři základní úkoly GIBS, a to vyhledávat, odhalovat a prověřovat skutečnosti, nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin; vyšetřovat trestné činy; provádět zkoušku spolehlivosti. O působnosti GIBS je zevrubně pojednáno v kapitole 12 zabývající se kontrolou policie.

Hasičský záchranný sbor České republiky je neozbrojený bezpečnostní sbor. Zákon ho definuje jako jednotný bezpečnostní sbor, jehož úkolem je chránit životy a zdraví obyvatele, životní prostředí, zvířata a majetek před požáry a jinými mimořádnými událostmi a krizovými situacemi.⁸⁷

⁸¹ Ustanovení § 1 odst. 1 a odst. 2 zák. č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky.

⁸² Ustanovení § 3 s § 2 zák. č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky.

⁸³ Ustanovení § 1 zák. č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky.

⁸⁴ Ustanovení § 3 zák. č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky.

⁸⁵ Ustanovení § 15 zák. č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky.

⁸⁶ Ustanovení § 1 odst. 1 zák. o GIBS.

⁸⁷ Ustanovení § 1 zák. č. 320/2015 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů (zákon o hasičském záchranném sboru).

Bezpečnostní informační službu a Úřad pro zahraniční styky a informace lze zařadit z hlediska úpravy služebního poměru jejich příslušníků mezi **bezpečnostní sbory**. Avšak z hlediska své věcné působnosti patří mezi **zpravodajské služby České republiky**. Vyjma dvou uvedených zpravodajských služeb je v České republice zřízena i třetí zpravodajská služba, kterou je Vojenské zpravodajství. Služební poměr jeho příslušníků však není upraven zákonem o služebním poměru, ale zákonem č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání.

Právní úprava činnosti zpravodajských služeb České republiky je obsažena jednak v tzv. zastřešujícím zákoně o zpravodajských službách ČR a jednak v zákoně č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě a v zákoně č. 289/2005 Sb., o Vojenském zpravodajství. Zákon o zpravodajských službách ČR upravuje zejména postavení, působnost, koordinaci, spolupráci a kontrolu zpravodajských služeb, ukládání úkolů zpravodajským službám, podávání zpráv těmito službami a poskytování informací zpravodajským službám. Oprávnění k použití specifických prostředků k získávání informací a vedení evidencí obsahujících údaje o osobách jsou upraveny v zákoně č. 154/1994 Sb., o Bezpečnostní informační službě a v zákoně č. 289/2005 Sb., o Vojenském zpravodajství.⁸⁸ Věcná působnost zpravodajských služeb je vymezena následovně: „Zpravodajské služby jsou státní orgány pro získávání, shromažďování a vyhodnocování informací (dále jen „zabezpečování informací“) důležitých pro ochranu ústavního zřízení, významných ekonomických zájmů, bezpečnost a obranu České republiky.“ Vojenskému zpravodajství navíc přísluší úkol podílet se na zajišťování obrany České republiky v kybernetickém prostoru.⁸⁹ Zpravodajské služby tak byly již na počátku existence samostatného českého státu právně definovány nikoliv jako orgány s policejními oprávněními, tedy nikoliv jako orgány prosazující právo (*law enforcement*), ale jako orgány servisní určené k zabezpečování informací (*intelligence*). Z toho je patrné, že vytvářené struktury v rámci budovaného bezpečnostního systému České republiky vycházely z koncepce oddělovacího imperativu mezi zpravodajskými a policejními.

Vojenská policie je součástí Ministerstva obrany. Zajišťuje především policejní ochranu ozbrojených sil, vojenských objektů, vojenského materiálu a ostatního majetku státu, s nímž je příslušné hospodařit Ministerstvo obrany.⁹⁰

Obecní policie je definována zákonem jako orgán obce. Na rozdíl od Policie ČR a Vojenské policie není zřizována zákonem, ale závaznou vyhláškou obce. Tu vydává obecní zastupitelstvo na základě zákonného zmocnění.⁹¹ Primárním úkolem obecní policie je zabezpečovat místní záležitosti veřejného pořádku, a to v rámci působnosti obce. Obecní policie plní i další úkoly, pokud tak stanoví zákon o obecní policii nebo jiný zvláštní zákon.⁹²

⁸⁸ Ustanovení § 1 odst. 1 a odst. 2 zák. o zpravodajských službách ČR.

⁸⁹ Ustanovení § 2 odst. 1 a odst. 2 zák. o zpravodajských službách ČR.

⁹⁰ Ustanovení § 1 zák. č. 300/2013 Sb., o Vojenské policii a o změně některých zákonů (zákon o Vojenské policii).

⁹¹ Ustanovení § 1 odst. 1 zák. o obecní policii.

⁹² Ustanovení § 1 odst. 2 zák. o obecní policii.

Některé subjekty spolupráce uvedené v § 14 zák. o Policii ČR nejsou v tomto zákoně blíže charakterizovány. Při jejich charakteristice jsme tak odkázáni na zvláštní právní předpisy upravující působnost a pravomoc těchto institucí. Avšak ve vztahu k právníkům a fyzickým osobám zákonodárce pokládal za nutné v **§ 17 zák. o Policii ČR** některé fyzické a právnické osoby, jakožto subjekty spolupráce zevrubněji charakterizovat. A to na základě jejich oboru činnosti:

1. Fyzické nebo právnické osoby vykonávající činnost v oblasti, a to
 - a) prevence kriminality a sociálně patologických jevů;
 - b) vzdělávacích aktivit na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti;
 - c) poskytování podpory, péče a pomoci obětem trestných činů;
 - d) zmírňování následků trestných činů;
 - e) prevence a řešení následků krizových situací a mimořádných událostí na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti.
2. Organizace pracujícími s pachateli trestných činů a osobami se sociálně patologickým nebo obdobným rizikovým způsobem chování.
3. Organizace vykonávajícími jinou činnost ve prospěch zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti.

Citovanou charakteristiku právních a fyzických osob lze považovat do jisté míry za deklaratorní. Zákonodárce ji totiž dále nějak systematicky nevyužívá. Vymezení rozsahu, forem a podmínek spolupráce zákonodárce v této hlavě totiž vztahuje výhradně k subjektům vymezeným § 14 zák. o Policii ČR, (§ 15, § 18) popřípadě k subjektům konkrétně vymezeným v dalších ustanoveních této hlavy (§ 16 – obce, § 23 – hromadné sdělovací prostředky atd.).

4.2 Obsah, rozsah a podmínky spolupráce

4.2.1 Spolupráce se subjekty uvedenými v § 14 zák. o Policii ČR

Podle **§ 15 zák. o Policii ČR** v rámci spolupráce policie „zejména upozorňuje“ subjekty vyjmenované v § 14 zák. o Policii ČR „na skutečnosti, které se dotýkají jejich činnosti a mohou vést k ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis nestanoví jinak“.

Předávání informací mezi Policií ČR na straně jedné a bezpečnostními sbory a Vojenskou policií, obecní policií a Vojenským zpravodajstvím na straně druhé je recipročně vymezeno v zákonech upravujících působnost těchto organizací.

Jako příklad lze uvést právní úpravu předávání informací mezi Policií ČR a zpravodajskými službami ČR. „Zpravodajské služby mohou žádat od orgánů veřejné správy nezbytnou pomoc a informace. Orgány veřejné správy poskytnou požadovanou pomoc a informace bez zbytečného odkladu a bezplatně, nestanoví-li

zvláštní předpis jinak.⁹³ Uvedené ustanovení lze považovat za korespondující s § 18 zák. o Policii ČR. Zákon upravuje i postup při předávání informací zpravodajskými službami Policii ČR: „Zpravodajské služby předávají státním orgánům a policejním orgánům informace, která náleží do oboru jejich působnosti; to neplatí, jestliže by poskytnutí ohrozilo zájem sledovaný příslušnou zpravodajskou službou.“⁹⁴

V § 18 zák. o Policii ČR jsou uvedeny další konkrétní formy spolupráce se subjekty vyjmenovanými v § 14 zák. o Policii ČR: „Policista je v rozsahu potřebném pro splnění konkrétního úkolu policie oprávněn“ od těchto subjektů „požadovat věcnou a osobní pomoc.“ Zákon následně uvádí demonstrativní výčet obsahu této věcné a osobní pomoci. Policista je oprávněn požadovat „zejména potřebné podklady a informace včetně osobních údajů“. Zákon deklaruje povinnost subjektů tuto pomoc poskytnout⁹⁵ a zároveň stanoví případy, kdy tak učinit nemusí. Generálně jsou uvedeny dva případy, a to: „brání-li jim v tom zákonná nebo státem uznaná povinnost mlčenlivosti“ anebo „brání-li v tom plnění jiné zákonné povinnosti“. Fyzická osoba nemusí věcnou pomoc nebo osobní pomoc poskytnout „pokud by poskytnutím pomoci vystavila vážnému ohrožení sebe nebo osobu blízkou“.

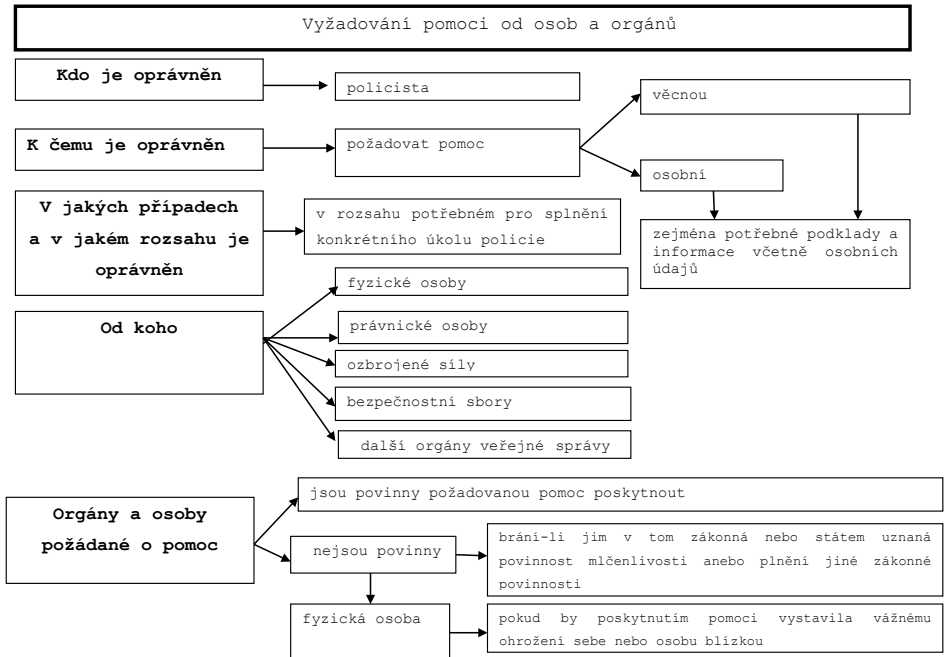
Na osoby poskytující policii pomoc ve smyslu § 18 zák. o Policii ČR se vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 115 odst. 2 zák. o Policii ČR. O nutnosti dodržovat tuto povinnost však musí být osoba poučena.

Pokud právnické nebo fyzické osobě vznikne škoda v souvislosti s poskytnutím pomoci Policii ČR, vztahuje se na ní ustanovení o náhradě škody podle § 95 zák. o Policii ČR. Obecně platí, že „stát je povinen nahradit škodu způsobenou policií v souvislosti s plněním úkolů“. Uvedená povinnost se však nevztahuje na případy „pokud se jedná o škodu způsobenou osobě, která svým protiprávním jednáním oprávněný a přiměřený zákrok vyvolala“. Povinnost hradit škodu zákon speciálně stanoví i ve vztahu k osobám, které policii nebo policistovi na jeho žádost nebo s jeho vědomím poskytly pomoc. Stát se uvedené povinnosti k náhradě škody může zprostit jen tehdy, pokud si tuto škodu osoba způsobila úmyslně. Stát dále odpovídá za škodu, kterou osoba způsobila v souvislosti s pomocí poskytnutou policií nebo policistovi. Náhradu škody poskytuje Ministerstvo vnitra. Podle § 96 zák. o Policii ČR náleží osobě za poskytnutí věcné pomoci osobě peněžní náhrada. Peněžní náhradu poskytuje Ministerstvo vnitra.

⁹³ Ustanovení § 11 zák. o zpravodajských službách ČR.

⁹⁴ Ustanovení § 8 odst. 3 zák. o zpravodajských službách ČR.

⁹⁵ Na žádost podle § 18 zák. o Policii ČR se tak bezesporu vztahuje § 114 zák. o Policii ČR: „Každý je povinen bez zbytečného odkladu a bezplatně uposlechnout výzvy anebo pokynu nebo vyhovět žádosti policie nebo policisty; to neplatí, pokud tento zákon nebo jiný právní předpis stanoví jinak. Nelze-li účelu výzvy, pokynu nebo žádosti dosáhnout pro odpor osoby, je policista oprávněn tento odpor překonat.“

Obrázek č. 4 Vyžadování pomoci od osob a orgánů

Zdroj: vlastní

4.2.2 Spolupráce s obcemi

Vztahy policejních organizací k orgánům místní správy nabývaly historicky různých forem. Zákon č. 286/1948 Sb., o národní bezpečnosti, označil národní výbory za správní úřady národní bezpečnosti. Tehdejší policejní organizace – reprezentovaná Sborem národní bezpečnosti – byla označena za „výkonný orgán národních výborů“. V padesátých a šedesátých letech 20. století se postupně Sbor národní bezpečnosti konstituoval jako jednotný bezpečnostní sbor. Nutně tak docházelo i ke změnám ve vztahu k národním výborům. Sbor národní bezpečnosti se zvolna měnil „z výkonného orgánu národních výborů“ v samostatnou policejní organizaci, která uplatňovala vůči národním výborům vztah jako k jinému, od ní organizačně oddělenému, subjektu. Obsah spolupráce Sboru národní bezpečnosti a národních výborů byl zjevně ovlivněn nemožností národních výborů zřídit obecní policie. Konstituování Městských inspekcí veřejného pořádku v polovině šedesátých let 20. století nemohlo absenci obecní policie v dostačující míře saturovat.

Počátkem devadesátých let 20. století došlo k obnovení regionální samosprávy a v návaznosti na to ke zřízení obecních policíí.

Policie České republiky k obcím a hlavnímu městu Praze je nyní koncipován jako vztah spolupráce samostatných a v právech rovných organizací.

Dokladem této skutečnosti je, že tento vztah na základě § 16 zák. o Policii ČR může být upraven písemnou koordinační dohodou.

Koordinační dohodu s obcí nebo městkou částí hlavního města Prahy může uzavřít útvar Policie ČR určený policejním prezidentem. Koordinační dohodu s hlavním městem Prahou může uzavřít místně příslušné krajské ředitelství.

Obsahem koordinační dohody stanovení společného postupu při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku. Zákon o Policii ČR také poskytuje demonstrativní výčet problematik, kterými by se měla koordinační dohoda zabývat.

4.2.3 Technická podpora

Policejní ČR může podle § 19 zák. o Policii ČR na žádost jiného státního orgánu technicky zabezpečit použití zpravodajské techniky nebo nástrahové a zabezpečovací techniky anebo sledování osob a věcí.

Jiným státním orgánem jsou ty bezpečnostní organizace, které jsou ze zákona oprávněny uvedené prostředky použít. Reálně jimi jsou Bezpečnostní informační služba, Vojenské zpravodajství, Vojenská policie, Vězeňská služba, Celní správa a Generální inspekce bezpečnostních sborů.

Právní podmínky pro poskytnutí této technické „spolupráce“ ze strany policie jsou následující:

- 1) Dožadující státní orgán je k použití stanovených prostředků zákonem oprávněn.
- 2) Použití uvedených prostředků státním orgánem bylo zákonným způsobem povoleno. Toto povolení je dožadující státní orgán povinen Policii ČR doložit.

4.2.4 Činnost Policie ČR v rámci integrovaného záchranného systému

Integrovaný záchranný systém (IZS) není zákonem konstituován jako organizace, ale jako koordinovaný postup složek IZS při přípravě na mimořádné události a při provádění záchranných a likvidačních prací. Záchranné práce definuje zákon o IZS jako činnost k odvracení rizik a zároveň činnost vedoucí k přerušení příčin vzniklých mimořádnou událostí. Likvidační práce pak zákon vymezuje jako činnost k odstranění následků způsobených mimořádnou událostí. Mimořádná událost je v zákoně popsána jako škodlivé působení sil a jevů vyvolaných činností člověka, přírodními vlivy, ale také havárií, které ohrožují život, zdraví, majetek nebo životní prostředí. Popsané škodlivé působení se podle zákona považuje za mimořádnou situaci pouze v případě, že vyžaduje provedení záchranných nebo likvidačních prací.⁹⁶ Přestože, že IZS není organizací, ale pouhým systémem, musí tento systém disponovat řídicím,

⁹⁶ Ustanovení § 2 písm. a) až d) zák. o IZS.